

Echte liefde

Het is alweer 5 jaar geleden dat wij verhuisde van de grote stad naar een klein dorp. Als ouders ben je dan toch een klein beetje bezorgt hoe de kinderen gaan reageren op hun nieuwe omgeving. Gelukkig ging de oudste vanaf dag 1 graag naar school en wist de middelste dochter mij binnen een maand al te vertellen welke papa's en mama's er bij alle kinderen van de school hoorde.



Luuk was toen nog diabetes vrij, en had het samen met zijn zusje prima naar zijn zin op het kinderdagverblijf. Hij had hier ook een heel speciaal meisje leren kennen, die toevallig ook nog zijn overbuurmeisje was (en nog steeds is). Het



was alsof die twee elkaar al jaren kende. Inmiddels is deze vriendschap uitgegroeid tot de ware liefde. Ze spelen, knuffelen, en vertellen elkaar alles en als ze op vakantie moeten, worden er nog even foto's uitgewisseld en kusjes geven. Raf is niet meer weg te denken uit het jonge leventje van Luuk.

Maar liefde is natuurlijk ook in voor en tegenspoed.

Toen Luuk diabetes kreeg bleef Rafje haar vriendje trouw steunen en zorgde goed voor hem.

Toen ze 4 jaar werden gingen ze samen naar de grote basisschool.

Voor de juffen was de diabetes van Luuk allemaal erg nieuw en ze vonden het moeilijk om aan Luuk te zien of hij te hoog of te laag stond. Gelukkig zag vriendin Raf het wel! Zij heeft dus ook verschillende keren de juffen gewaarschuwd als Luuk een hypo had.

Op een dag liep ik met mijn zoon en schoondochter van school naar huis. Luuk liep met zijn zusjes vooruit en Raf bleef naast mij lopen. Ze begon te vertellen; "Luuk was zo erg knorrig vandaag". O,ja Raf? "Ja, hij was zelfs gemeen"! "Maar daar kan hij niets aan doen hoor, ik denk dat hij gewoon een beetje laag stond". "Dat zou best wel eens kunnen Raf, ik zal hem dadelijk gelijk even controleren". Thuis gekomen stond Luuk op een 2.4!
Wat ben ik blij met zo'n schoondochter! Ik mag hopen dat deze verkering nog heel lang stand blijft houden!